

νομίζουμε πὼς ὁ κ. Οἰκονόμου εἶταν ὁ ἄνθρωπος πού
 χρειαζότανε τὸ ἐπίσημο θεᾶτρό μας κι' ὅτι ἂν ἔμενε
 ἐκεῖ μέσα μ' ἀπόλυτη ἐλευθερία ἔλα θὰ διορθωνόν-
 τουσταν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ ἀργὰ ἢ γρήγορα θε-
 βρισκε τὸ δρόμο της. Ἄλλως τε ὡς τὰ τῶρα δυὸ
 ἀθῶροι δείξανε πὼς ἔχουνε τὰ προσόντα καὶ τὴ θέ-
 ληση νὰ δουλέψουνε γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ θεάτρου
 μας· ὁ Χρηστομάνος κι' ὁ Οἰκονόμου. Κι' ὁ μὲν πρῶ-
 τος φαίνεται πὼς κουράστηκε πιά καὶ τραβήχτηκε,
 ὁ δὲ δεύτερος φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ μένη ὑποτακτι-
 κὸς στὸν κ. Βλάχο καὶ θὰ τραβηχτεῖ κι' αὐτός. Ἔ-
 ται γυρνοῦμε πάλι στὴν πρωτόγονη κατάστασι κ'
 ἔχει ὁ Θεός!

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ.

ΠΕΣΑΜΕΝΗ ΝΙΟΤΗ

Στὴν κρουσταλένια δίπλα τῆ βρουσοῦλα,
 Ροδοδαρνοῦλα...
 Παρίκει ἓνα πλατίνι ξεραμένο
 Ἄχ, τὸ καημένο!

Κυλᾶ τὸ ρέμα ἄροσερὸ
 Καὶ στὰ λευκὰ χαλίκια μουρμουρίζει...
 Τὰ ριζιμὰ κοτρώνια πὼς ξεσπρίκει...
 Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γκρεμνός·
 Πάνω, οὐρανὸς
 Ἐάν τὴν αὐγὴ τῆς Εὐτυχίας γαλανός.
 Λιοπύρι πρῶτο, καυτέρω.

Μὲς στὰ νερὰ τὰ ἄροσερὰ
 Κάποια λευκὴ Καλοκυρὰ
 Πουρνάρια, πῦκα ἔχει γκρεμίσαι,
 Παλάτι ζωτικὸ ἔχει χτίσαι.
 Βατράχια τόσα ἀγκαλιασμένα,
 Ζευγαρωμένα,
 — Τῆς λάμιας τοῦ Νεροῦ γεννήματα!..
 Ὅση χαρὰ τριγύρω, τόσα μνήματα
 Ζωῆς κι' ἀγάπης καὶ χαρᾶς.—

Τ' αὐτὰ τῶν φρύνων κάνουν κομπολόγια
 Οἱ Λάμιες, καὶ ἀρχινοῦν τὰ μοιρολόγια
 Τῆς Νιότης τῆς πεντάμορφης τῆς ἀδερρῆς
 Τῆς λιόκαλης ἀγάπης...
 — Μαῦρος Ἀράπης

Ἡρῶ ἀπὸ τόπο μακρινὸ, πού τὸ τετράφυλλο
 Τριφύλλι ἐνθίζει.—
 Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα τριαντάφυλλο,
 Καὶ ὀμπρὸς στὴ Νιότη γονατίζει...
 Μὲ μιὰ ἀστραπή ἀπ' τὰ βῆθ τῆς ματιᾶς του τῆς
 [κρυφῆς,
 Τῆς τὸ χαρίζει!

Ὅμιε, καημός!
 Ὄρνηστε τῆς σπηλιάς οἱ κοπελοῦδες!
 Αἰμπρόχρωμες ὄρνηστε πεταλοῦδες!
 Ἀράχνες, κλάψτε στῆς Νεράιδας τῆ σπηλιά!
 Γεράκια ἀπὸ τὴν πέτρινη φωλιά,
 Βουβὰ σταθίτε!
 Κ' ἐσεῖς, βατράχια,
 Κάτου ἀπ' τὰ βράχια,
 Τὸ γόγγυρο θολώστε τὸ νερὸ!
 Μέλισσες, κάμπιες, καὶ σκουλήκια,
 Ὅχεντρες σαῦρες,
 Ρουπιάκια, πῦκα καὶ πλατίνια, ρεῖκια,
 Καὶ φτέρη καὶ πουρνάρια,
 Καὶ σεῖς, μὲ δίχως ὄνομα χορτάρια,
 Πού στῆς κυρᾶς το διαβὰ ἀργοκουνιέστε,
 Θλιμμένα πίστε
 Τὸ μοιρολόδι τῆς Νιότης μας τὸ θλιβερό!
 — Ἄχ! τί ὄρες μαῦρες!
 Τὸ βλαστημάνημά σου, ὦ Φύση, πάψε
 καὶ κλάψε!
 Γιατ' εἶταν τὸ τριαντάφυλλο φαρμακερὸ!

— Νεράιδα, μὴ μοῦ πάρης τὴ μιλιὰ!
 Ἦρθα κ' ἐγὼ τῆ Νιότη γιὰ νὰ κλάψω
 Σιμὰ στὴν ἐλατόφραχτη σπηλιά,
 Πῶσαι γιομάτη νοχτερίδες!
 Ἄχ θέλω νὰ ὀρνήσω πρὶ νὰ πῶσω
 Στὸν κόσμον αὐτὸ νὰ ζῶ, προτοῦ βρεθῶ
 Σὲ κάποιον τοῦ Ἄπειρου ἀφαντο βασιλεῖο,
 Σὲ κάποιον Ἥλιο!
 Στῆς θλίψης τὸ νερὸ ἔσε νὰ πλυθῶ
 Πρὶν νεκροθῶνε κ' οἱ στερνές μου ἐλπίδες!

Τ' εἶν' αὐτὸ, ὦ Λάμια; Τ' εἶν' αὐτὸ
 Τὸ σύγγενο, καὶ ποῖὸ τὸ ποδοβολητό;
 Ποιοὶ στὸ ρουμάνι, μὲ φλογόβουλα κεφάλια,
 Καβάλλα σὲ ἄγρια, ὀλόμαυρα βουβάλια,
 Ποιοὶ κατεβαίνουν
 Καὶ πού πηγαίνουν;
 Ἔ! σεῖς! Σταθεῖτε, Δράκοι τοῦ καημοῦ!
 Ἐξ τὸ προστάζει ὁ Βασιλεὺς τοῦ χαλασμοῦ.

Μιάς Κορδιλίερας οὐρανοθεμέλιωτης
 Αἰμόδιφος, μελανοπτέρουος θὰ γίνω κόντορας
 Ἀπάνου σας μὲ ὄρμη γιὰ νὰ χουμήξω
 Καὶ μὲ τὰ νύχια μου
 Καὶ μὲ τὸ ἀχόρταγο τὸ στόμα μου,
 Θὰ σκίσω τὰ βουβάλια σας, τὰ σπλάχνα σας θ' ἀνοίξω,
 Καὶ μὲ τὸ πυρωμένο τὸ αἷμα σας ἀφοῦ μεθύσω,
 Τῆς Νιότης τὸ φονιά θ' ἀναζητήσω!

Ὁ! καὶ ἂν τὸν βρῶ! καὶ ἂν πῶ τὸ γαῖμα του
 Τί κύκνος χιονοπτέρουος μὲ μιάς θὰ γίνω!
 Καὶ ἀπὸ τὴ λίμνη τὴν Ἀκύμαντη
 Τὸν ἡλιογέννητο θὰ κόψω κρίνο.
 Στῆς Νιότης, τῆς φτωχῆς φαρμακωμένης,
 Τῆς ὁμορφῆς Νεράιδας, τῆς μαρμαρωμένης,
 Τὰ πόδια, ἓνα τραγεῦδι μαγικὸ θ' ἀρχίσω
 Μὲ τὸν ἀχὸ του θὰ τὴν ἀσπασθῶ
 Καὶ μὲς στὴν ἁρμονία θὰ ξεψυχήσω...

Καὶ θὰ μὲ θάψῃ ἡ μαύρη λάμια
 Σιμὰ στὸ ρέμμα, στὰ καλάμια!..
 (Μοναστήρι τὰ Κλειστά
 Βουνὸ τῆς Ὀξιάς).

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Φίλε Νουμά,
 Ὑποθέτω πὼς δὲ θῆχης καμιά δυσκολία νὰ
 στολισῆς τὸ βαρβαροπαζαρό σου μὲ τῆνομα τοῦ σε-
 βαστοῦ μου ἄλλοτε καθηγητῆ κ. Ἄλκ. Κρασσᾶ
 καὶ νὰ κρεμάσῃς ἓνα μαργαρίτη πού ξεσκάρισα δια-
 βάζοντας κάποιον τοῦ βιβλίου. Δὲ σοῦ φαίνεται μάλι-
 στα πὼς ὁ κ. Κρασσᾶς, μὲ τίς παχιές καὶ τορνε-
 μίνες λέξεις καὶ φράσεις τῆς ὑπερκαθαρεύουσας πού
 μαστορέβει, εἶταν ἀπαραίτητος γιὰ τὴ δουλειὰ πού
 καταπίστευσε τότες τελευταῖα καὶ πὼς ἡ εἰκόνα
 του, μὲς στοὺς τόσους ἄλλους πού μαζέψες, θὰ δώ-
 σῃ μιὰ ἰδιαίτερη λαμπρότητα; Ὁμοῦ κιόλα πὼς σὲ
 πέτυχα στὸ τσάκι γιατί ὁ μαργαρίτης πού σοῦ
 βρῆκα εἶναι Δοτικὴ καὶ ξέρω καλὰ πόσο σ' ἀρέσουν
 αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μαργαριτάρια πού τὰ φα-
 ρεῖουν πάντα σὲ πολὺ καθάρᾳ, μὰ καὶ πολὺ ριχὰ
 νερά.— Λοιπὸν ὁ κ. Κρασσᾶς γράφει στὸ τέλος τῆς
 σελ. 89 § 47 τοῦ Κληρον. του Δικαίου α... Περὶ
 τῶν τῶ Συμβολαιογράφων ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ
 περιερχομένων...» καὶ ἐπαναλαμβάνει στὴ σελ. 89
 τοῦ § 49 «... ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν
 ὀργανισμόν...» καὶ παρακάτω στὸν ἴδιον § στίχ. 17
 «Τῶ συμβολαιογράφῳ ἢ τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ κα-
 ταλειπούμενον...». Αὐτὰ ἔχω μὲ τὴν ἐπιφύλαξη, ἐν-
 νοεῖται, νὰ σοῦ τὸν ξαναπαραδώσω ἀργότερα.
 Μὲ πολλὴ ἐχτίμησι
 Χαλκίδα, 28 τοῦ Ἀπριλίου 1906.
 ΕΝΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. 7ρ. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΙΤΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισκόκια τῆς Πλατείας Συν-
 τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν,
 Σταθμοῦ Τροχιδρόμου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
 ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
 λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
 στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
 του (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ

οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» πὼς τὸ ἄρθρο
 τοῦ Δημητριάδη «Γιατὶ δὲν ἔχουμε στρατὸ»,
 πού τυπώθηκε σὶ 184 φύλλο, ξανατυπώθηκε
 σὲ ξεχωριστὸ φυλλάδιο καὶ σιτάληθε σὲ πολ-
 λούς ἀξιωματικούς καὶ σ' ὅλα τὰ στρατιωτικὰ
 γραφεῖα. Ἡ διαβάστηκε ἢ ἂ δὲ διαβάστηκε τὸ
 ἄρθρο ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς μας δὲν μπο-
 ροῦμε νὰν τὸ ξέρουμε· ἐλπίζουμε ὅμως νὰ δια-
 βάστηκε ἀφοῦ εἶτανε σύντομο, καλογραμμένο καὶ
 καλοτυπωμένο, σὲ γυαλιστερὸ χαρτὶ, καὶ ἀφοῦ
 μάλιστα τοὺς σιτάληθε χάρισμα. Μπορεῖ νὰ
 μὴ συγκίνησε, νὰ μὴν ἐνθουσίασε, νὰ μὴν ἔ-
 πεισε τοὺς ἀξιωματικούς μας πὼς ἡ καθαρεύου-
 σα εἶναι ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ πού δὲν ἔχουμε
 στρατὸ, καθὼς τὰποδείχνε θεοφάνερα ὁ Δημη-
 τριάδης σὶ 79 καὶ φωτεινότερα ἄρθρο του,
 μὰ πάλι τῶν ἀδυνάτων νὰ παραδεχοῦμε πὼς
 τὸ ἄρθρο πετάχτηκε στὰ σκουπίδια δίχως νὰ
 διαβαστεῖ δὲν τοῦ ἀξίζει τέτια τύχη ἀφοῦ, εἴ-
 παμε, εἶταν καὶ σὲ καλὸ χαρτὶ τυπωμένο.

Τί λοιπὸ φρονοῦνε οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ
 Στρ. Σώματα πού τὸ λάβανε τὸ ἄρθρο, δὲν τὸ
 ξέρουμε· ξέρουμε μοναχὰ πὼς ἓνα στρατιωτι-
 κὸ σῶμα, τὸ 12ο πεζικὸ Σύνταγμα, ἀποδοκι-
 μάζει τίς ἰδέες τοῦ συνεργάτη μας, γιατί μονά-
 χα τὸ 12ο Σύνταγμα εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ
 μᾶς ἀπαντήσει καὶ ἡ ἀπάντησή του εἶταν πολ-
 λὴ εὐχλωτὴ καὶ πολὺ... στρατιωτικὴ πῆρε
 δηλ. τὰ φυλλάδια πού τοῦ στείλαμε, τᾶκανε ὁ-
 μορφα ὁμορφα ἓνα δεματάκι, κόλλησε μιὰ ἐπι-
 γραφὴ ἀπάνον «Τὸ 12ον Πεζικὸν Σύνταγμα
 πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ὁ Νουμάς» — Ἀθῆνας —
 Ἀπαράδεκτα» καὶ μᾶς τὰ γύρισε σὶ 79 γραφεῖο
 μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Πολὺ θυμώδικο φαίνεται
 νᾶναι τὸ 12ο Πεζικὸ (νὰ μᾶς συμπαθᾶει πού
 τοῦ βγάζουμε αὐτὲς τίς ἀγκίδες, τὰ τελικὰ του
 ν) Σύνταγμα γιὰ νὰ φερθεῖ ἔτσι. Ἡ δὲν τοῦ
 ἀρέσανε οἱ ἰδέες μας μποροῦσε νὰ μὴν τίς πα-
 ραδεχεῖ, ἂν εὗρισκε τὸ φυλλάδιό μας κακοτυ-
 πωμένο μποροῦσε νὰν τὸ πετάξει στὰ σκουπί-
 δια, ἂν ἀνακάλυπτε προδοσίαν στὶς ἰδέες τοῦ
 Δημητριάδη μποροῦσε νὰ ξεκινήσει ἀπὸ κεῖ